

evropa. deset pohřebních písní /úryvky/

evropa m spolkne
budu evropskou dcerkou
můj život se začne podobat
některé z tvých četných řek
má smutná evropo
ale dá se v bec srovnávat tv j smutek s mým? máš místo pro m j mozek
pro mé masožravé potkany
(má paměť je asi jako vzduch
ve třímilimetrové injekční stříkačce)
a máš taky místo pro mou tvář
spíš mužskou než ženskou?
d ti které umírají na našich ulicích
či v našich útrokách plných jedu a vášni
budou mít kde si navlékat tiché korálky
kde si proplétat prsty
a kde si zav sit vychrtlá záda?

*

ty mi vyprávíš o pen zích
o tom jak se budeme mít dobře
až rozjedeme náš podnik
až si koupíme d m a taky auto
až se nám narodí dvě tři děti
ale já vidím pod víčka
a pod víčky je zima
bydlí ve mn žena s temnou tváří
já jsem její království
mé t lo je její potrava
má zbab lost je její krev

tvé oči ji neodhalí
ani tvůj čich nebo vkus
jsme si totiž podobné jako vejce vejci
ale přesto mám s tebou mnoho společného:
zažloutlé povlečení v němž
probouzíme naše ospalá pohlaví
kastrol s jídlem a lžící
kazety s nahrávkami blues které
posloucháme kolem p Inoci
zasněnou kočku na kost vychrtlou
mrtvé d ti deset kousk k že
tamhle je plotýnka, tamhle kohoutek s teplou vodou.
tamhle jsou prášky na spaní a tady jsem já.
a ty tebe jsem si vymyslela.

1.

*ale co může člověk dělat dokud
je vzduch cítit zvratky a my sami jsme hodni opovržení?*
mám starost o svou tvář
pokrytou modrými stíny
nenávist se uložila do tichých letitých záhyb
a já bych ti chtěla říct tohle:
byla bych si přála abys byl čistý a upřímný
a pak bych t milovala
a ve snu bych nevid la svou ruku
svírající tvůj život, jsem mlčenlivý vrah...

2.

má ruka byla teplá
tak jak jsou vždycky teplé
ruce ničemů
jenom smrt je schopná překonat ničemnost

5.

když na tebe zrovna nemluvím
je snad proto má láska menší?
ta krása po níž toužím
ty peníze co po nich prahnu
ta láska o níž sním
dá se tohle všechno odříznout
břitvou může snad rudý pramínek
tohle všechno spláchnout?
rozvírám svou hrud'
jako bych porcovala kuřecí prsa
žena nemá právo!
žena není schopna!
děťátko moje, můj mazlíčku,
díváš se na mne svýma krásnýma očima
vyloupnu ti je a rozmáčknu
budeš na tom stejn jako já:
slepý jako krtek.

rumunsko, fin de siècle

*konečně už vím, jak vypadá zlomyslnost dobráků,
znám tyhle lidi s baculatýma vlhkýma rukama,
co by pořád chtěli někoho hladit*

Občas jsou dny
kdy se kdokoli z nás
m že náhle projevit jako ubožák.
Rozhodli jsme se neumřít
a vzdorovat
my d ti bídy

co jsme se provinily tím
že jsme přišly na svět
chvíli před koncem století
mezi frontou na maso
a frontou na vajíčka
na vánoce nám ukázali v přímém přenosu
lidi rozstřílené na padrt'
vyrostli jsme v útrokách psa
který se tu noc nacpal lidským mozkiem
a dnes se dovídáme že ti
kterým jsme věřili
chodili dobrovoln
udávat své kamarády estébák m
a tak se zrada snaží stát naším vzorem
dává nám lekce správného chování:
žádný sex a vyhýbejte se drogám
nepište po zdech sprostá slova
berte to filozoficky
nesahejte si na život
nevražděte své rodiče
tiše čekáme
až se náš život
prom ní v papír

*

tv j dnešek se podobá dunaji
a tvá minulost rýnu
dv rozepjaté paže
blíženci
jedna pokrytá černými bodanci
druhá s k ží rozsekanou na cáry

tohle století začalo vyprahle
už ani tráva není co bývala
už nevyraší
ze dna krvavých kaluží
tam kde padaly vyražené zuby
a praskala žebra a lebky
tak tohle je mé rumunsko:
vstoupilo do budoucnosti
ve chvíli svých posledních
velkých okamžiků smrti.
A kdože umírá dnes?
básník.
A koho to dnes zabili?
dít .

Nedávná historie

Tak to prostě je:
matka nikdy neodejde
z rumunska
otec nikdy neodejde
z rumunska
když člověk umře už nikdy neodejde
z rumunska
šampóny které sbírám
v tvých hotelových pokojích, evropo
voní všechny stejn
jako ta kolínská zvaná *konvalinka*
kupovaná v trafice
*nechápeš že tam kam ty se nikdy nedostaneš
to není zas tak úplně jiné?*

*

D jiny jsou pár metrů zdi
v jednom městě uprostřed evropy
d jiny jsou nároží na fotografii
v každém čičači toluenu v uválených hadrech
je nic co ze mne
v každém hladovém potulném psovi
je nic co ze mne
i v opilých chlapech zvracejících na ulici
v těch našich chrabrých mužích z lidu
co smrdí močí, plísní a strachem
jsem taky já a mé jméno
je rumunsko.
mým jménem je pár set knížek
červený plastový lavor
stará žehlička
rádio
čajový servis
v barvě terakoty
pyšná a nesmiřitelná duše
prokletá kůže
znuděný pánbůh
touha velká jak smrtelná vina
chodíš po ulicích
města uprostřed evropy
a provázíš mou zbabělost a beznaději.

popis hlavy

je jeden muž a já ho miluju

čím?

svým srdcem podobným krabičce sardinek
tímhle t lem
tím krásným
bílým masem
kdo je přijde sníst?
kdo se do něj zakousne jako první?
dostanem strach
vytřeštíme zrak na naše kosti
oslniv se lesknoucí a opuštěné
stále upřeněji budeme hledět na zed'
a pak se k ní rozbíháme
kolem nás je voda barvy granátových jablek
tou vodou si omyjeme spánky
tou vodou budeme psát o naději

*

v každé hlavě číhá
veliký chlupatý potkan
*nemžeš psát když tvé rozpálené tělo
pořád dál spí
na jeho rozpáleném těle*
potkan v mém mozku
je rudý a má velké pracky
a těmi buší na vnitřní stěnu lebky
jsem otrokem rudého chlupatého potkana
špičku jazyka si namáčí v mém mozku
a pak tou špičkou jazyka
píše kolem sebe
podivné nesrozumitelné znaky

tohle nejsem já
proud drtin se mi sype po prsou
až jich mám plnou náruč
maso se hromadí v koutech pokoje
spánek zachmuřený jako had
mi cpe do mozku
t žké koule
ještě je daleko čas kdy vlastní tělo
m už nepozná
kdy maso mého t la
začne ze mne odpadat

*

jsme ukryti v útrokách m sta
vyráží na nás boláky a nenávisť
sbíráme tu mřížoví
čtvereční metry betonu
zde si natahujem k ži
na zažloutlé studené kosti
a k milování máme zdi

*

jsem hromádka kostí
slabých a otrávených
a ty jsi má železná klec
nemůžeš se dostat dovnitř
do st n mého t la a mé lebky
nem žeš vstoupit do t ch jatek
jimž někdy říkám mozek
zde nikdy nevykvetou kopretiny
jenom tvá k že
jemná a smutná

se tu zastaví a s chutí
bude olizovat m j strach.

(evropa. deset pohřebních písní /úryvky/, 2005)

tv show

pořežu tě! řekla mi
dívala jsem se na ni a zdála se mi krásná
jak tak stála rozkročená v pevném postoji
měla vlasy pšeničné barvy stažené do ohonu
a pár zajímavých pih
na nohou šedé neprůhledné punčochy
a v levém obočí tři stříbrné kroužky
krátká černá sukně jí sotva zakrývala zadek
ale ne že by jí to neslušelo
dveře tramvaje klaply a pak se zavřely
vzpomněla jsem si že jsem už dost dlouho
nenosila minisukni
a čekala jsem, nevím proč, že vytáhne nůž
pak jsem si ale všimla že drží lesklou žiletku
pevně ji svírala mezi palcem a ukazováčkem
více než polovinu schovávala v dlani
zhlédla jsem jen blyštivý proužek
který mi odrážel světlo do očí
tramvaj se rozjela a na refýži jsme zůstaly jen my dvě
auta u nás z jedné i z druhé strany
klaksony nervózní šoféři a jejich přehrávače puštěné naplno
zůstali viset vedle nás v lepkavém vzduchu medové barvy.
„kde si myslíš že seš, někde v Americe? čert tě vem i s tvou cikánskou
babičkou!“

procedila mezi zuby, zatímco se její štíhlé prsty plné prsten
prohrabovaly v mé peně žence.
trvalo to jen pár vteřin.
sebe hlava z refýže když auta ještě měla zelenou.
dostala to naplno.
nekulála se po kapotě, nevyletěla do vzduchu, nepadla na zem o 30 metrů dál
nic moc na koukání, žádná krev
zůstala schoulená uprostřed silnice se zmačkanými bankovkami v dlani
kolemjdoucí se shlukli a hlasně se dohadovali co by se mělo udělat
jedna paní volala svým kolegům ať pošlou reportážní vůz
i když, jak jsem řekla, nebyla to žádná extra podívaná
nic pro tv show

fast food

dívám se na reportáž o dětech v severní Koreji
tolik toho o nich namluví
dovídám se že jich je moc a že žijí v hrozných bídách
zatímco já za minutu spořádám
statistickou dávku dítěte na celý měsíc
malý kluk sotva čtyř či pětiletý
se bosý brodí v blátě až po krk
a snaží se nabrat vodu do igelitového pytlíku
nepij to, tohle nemůžeš pít
domlouvá mu reportér
z té špinavé vody jedině onemocníš
před 15 lety nějaká mladá Němka nebo Angličanka
sledovala reportáž o dětech v Rumunsku
a nejspíš čekala jako teď já
že reportér nabídne dítěti doušek čisté vody
chtěla bych aby mi záleželo na severokorejských dětech

chtěla bych ale nejde to
jsou tak daleko
tak šíleně daleko
kroužím v kleci svého rozmarného bezpečí
ovšemže asepticky čisté
říkám si že to je manipulace a vypínám příjem

(životní prostor, 2009)

© Přeložila Libuše Valentová